

B E N S A N D E R S

ZLO

KRIMITHRILLER
krutý boj mezi
svědomím a pomstou

LEDA

LEDA

BEN SANDERS **ZLO**

B E N S A N D E R S

..... 210

LEDA

AMERICAN BLOOD

First published by Thomas Dunne Books for Minotaur Books,
an imprint of St. Martin's Publishing Group

Text Copyright © 2015 by Ben Sanders

Published by arrangement with St. Martin's Press, LLC. All rights reserved.

Translation © Ludmila Janská, 2016

© Nakladatelství LEDA s.r.o., 2016

ISBN 978-80-7335-462-6 (pdf)

Věnováno dvěma z těch nejlepších
– Thomu Darlowovi a Tomu Lucasovi

-----PROLOG

Lauren Shoreová

Tohle nebylo právě prostředí, které by jí slušelo.

Noční bar. Přehlídka ztracených nadějí, muži mlčky nahrbení nad svou sklenkou, společné hledání prázdnoty.

Ten pocit dobře znala. Hřejivý pocit, kdy se z duše odlupují strasti.

Současné starosti mizí.

Minulé starosti mizí.

Mizí jména, včetně toho vlastního.

Všechno se ztrácí, až ta momentální chvíle a ten drink jsou celý váš svět. Někdy se probouzí ve své posteli oblečená, letmo si vybavuje noční město, změt' neonů, rozmazanou alkoholem. Čekání ve tmě. Zadní sedadlo taxíku, za oknem proužky ošklivých ulic.

A stále stejná mantra: dnes už to bude jiné.

Teď si to řekla znovu, v téhle zapadlé díře. Seděla u stolu v rohu, čelem ke dveřím. Pivo a navrch Jack Daniel's, už skoro dopitý. Pro dnešek poslední. Vpravo od ní chlápek v obleku, tupě zírá do své sklenice, jako by se v ní chtěl utopit. Další u vedlejšího stolu, stejný vohoz a stejný výraz. Sako na opěradle, uvolněný uzel na kravatě, rozepnutý límeček.

Jediný barman, pomalu sedmdesátník, na obou pažích modravé tetování bůhví čeho. U baru tři chlápci na židličkách, nejvíc vlevo vysoký blondák, ti dva vpravo od něho šediví a neupravení, chvílemi si něco mumlají, jako by řešili něco fakt důležitého.

Ten blondák na kraji má dokonalý přehled po celé místnosti. Ještě ho tu nikdy neviděla, v tuhle dobu se sem nehodil. Belgické ušlechtilé pivo značky Stella a noviny neodpovídají téhle díře. Asi si uvědomil její pohled a letmo se na ni podíval. Odvrátila oči ke vchodu, kde bylo ještě před chvílí bezpečně prázdno, a tak okamžitě ty dva spatřila.

Ještě mladíci, vpotáceli se dovnitř, možná už měli naloženo. Tenisky, odrbané džínsy, rukavice, kukly, dokonale skrytá

barva kůže. Jeden s taškou, jeden s pistolí. Hlasy chraplavé a přidušené, vzrušeně usekávali slova:

„K zemi! Do prdele, lehnout, na zem!“

Chlap s taškou popadl ty dva mládence u baru za límec a strhnul je s židle; snášeli se k zemi a máchali kolem sebe rukama.

Chlápek vedle ní zvrhnul svou sklenici, jak si lehal, přitom šmátral po mobilu. Zahlédla na displeji číslo tísňové linky. Být to o pár panáků dřív, asi by to zkoušela i ona.

Pistolník mířil zbraní na barmana a ječel, ať vyprázdní pokladnu. Ten druhý mu hodil tašku a vydal se po lokálu, aby obral jednoho hosta po druhém, peněženky, peníze a cokoli dalšího.

Blondýn, jakoby stranou všeho dění, se dosud nepohnul a tiše vyčkával, loktem opřený o bar, trpělivý a klidný, jako by pro něj taková situace nebyla nic nového.

Barman u otevřené kasy. Loupež nezažíval poprvé: nakládal tržbu, aniž by se mu třásl ruce, a vytrvale opakoval: „Jenom klid“. Pistolník s rukou na kohoutku držel barmanovi revolver uprostřed čela a pobízel ho ke spěchu. Ten druhý obcházel místnost ve směru hodinových ručiček, s peněženkami těch dvou, které strhl k zemi, mířil k muži s telefonem v ruce.

„Co to kurva děláš?“

Dupnul mu na ruku. Výkřik a suché zaprašštění kosti. Zlomená ruka se chabě zvedla na odpor, když ho chlap kopal do hlavy, znovu a znovu a znovu – už se jen plazil s tváří k zemi, celý krvavý – když vtom k ní přiskočil ten s revolverem a výhrůžně jí s ním mával před obličejem.

Příšerný okamžik: černá vlněná maska před očima jako hrůzná noční můra, zápach jeho potu a jeho řev, drásající uši.

„Prachy, ty děvko, naval svý posraný prachy!“

Pustil tašku, chytil ji za vlasy. Studená pistole a hrůza tak veliká, že nedokázala odpovědět.

A pak se ozval klidný, vyrovnaný hlas: „Hej.“

Chlap ji pustil, otočil se a bojovně se vztyčil. Těsně za ním stál blondák, ruce podél těla, s výrazem téměř pobaveným.

„Co vole děláš? Do prdele, zvedni ruce!“

Blondřák beze spěchu poslechl, jako by věděl, jak to dopadne.

„Chlape, nesor, jdi k zemi!“

Oba výtržníci k němu přiskočili, pistolník se zvednutou zbraní. Ale jakmile se ústí dotklo blondřákova čela, stříhl rukama jako nůžkami. Revolver vylétl pistolníkovi z ruky, blondýn ho kopl do rozkroku, chytil ho v týle a praštil jeho hlavou o hranu stolu, zároveň se otočil a kopl toho s taškou ze strany do kolenního kloubu, až to prasklo.

Tři vteřiny.

Pijani i barman překvapením strnuli a znehybněli. Vylité pivo se tence rozlévalo po stole a z jednoho rohu pravidelně odkapávalo. Zkrvavený muž teď ležel na zádech a dvěma prsty si svíral nos. Poslepu zatápal, našel svůj telefon, ale nezvedl ho. Světlo za barem poblikávalo, popraskané po celé ploše. Blondýn pohlédl na svou sklenici s pivem, jako by se rozhodoval, zda se k ní vrátí. U nohou se mu plazil chlap se zlomenou nohou, se zaťatými zuby sykal, zraněnou končetinu v koleni otočenou, patou obrácenou dopředu.

Blondřák na něj krátce bez velkého zájmu pohlédl, pokročil k tomu druhému a klekl si k němu. Ten ležel na boku, kuklu vytaženou a plival zuby a krev.

„Zůstaneš tu hezky ležet?“

Bez odpovědi.

„Jo, myslel jsem si to.“

Zvedl se a přikročil k jejímu stolu. Pod trikem se mu rýsovaly svaly, žilnaté ruce, kůže snědá jako napuštěná mořidlem.

Oslovil ji: „Poručíku.“

Uhodl, že je policistka. Odkašlala si, aby zakryla své překvapení. Vzrušením a alkoholem se jí svět trochu rozpijel. Vypravila ze sebe: „Přesněji ‚vyšetřovatelko‘.“

„Vyšetřovatelko. Tak jsem nebyl daleko.“

Vysunul z pistole zásobník, položil jej na její stůl, pak zatáhl a vyhodil náboj z komory pistole. Byla to Beretta M9. Položil ji vedle zásobníku a postavil nábojnici špičkou vzhůru na bok hlavně.

„Asi byste se o ni měla postarat.“
Došel si pro své noviny a odkráčel.

----- JEDNA

Marshall

Někdy se v noci budil a myslel na své mrtvé.

Hříchy jiných, ale přesto ho okrádaly o spánek. Chlapec, kterého nechali v Jižním Brooklynu. Zpackaná sledovačka v Korejské čtvrti. Na policejním okrsku v Midtown South říkali, že ta transfúze ho skoro zachránila. Skvělá vyhlídka: odchod ve velkém stylu, morfin a bůhví čí krev ve vlastních žilách.

Hříchy jiných, ale on byl u toho.

Byl spoluviníkem. Byli to i jeho mrtví.

Bral to jako noční službu. V úvahách se mu všechno znovu vracelo. Možná to mělo očišťující efekt: přes den mu to na mysl nepřišlo, tak to zpracovával v noci. Muka a vykoupení v téměř ponurém rozjímání.

Odhodil deku a posadil se na kraj postele. Číslice hodin pluly volně v prostoru: krvavá červeň předváděla čtyři hodiny ráno. Za oknem tichá bezhvězdná noc. Nějakou dobu jen tak seděl. Chvillemi krátce zasvitlo od auta, které dole projíždělo, po každém průjezdu si pokoj oddechl.

Půl páté. Na nočním stolku se rozbzučel telefon. Jako by se vznášel v záři displeje. Chvilí jej pozoroval, jak se mírně sune k okraji stolku. Znovu si lehl s telefonem v ruce. Skryté číslo.

„Je to Marshall?“

Lehce si odkašlal proti hřbetu ruky. „Jo. Marshall.“

„Mluvili jsme spolu před několika dny. Říkal jste, že máte něco, na co bysme se rádi podívali.“

Jak účelně vyhýbavé. Čekal. Díval se na větrák nad postelí, a nechal jej párkrát otočit, než promluvil: „Ano, vzpomínám si. Chcete si teda promluvit?“

„Jasně. Víte, jak se to dělá?“

„Obeznamte mě.“

„Dáme vám určitý místo, kam dojet. Až tam budete, upřesníme to.“

„Rozumím,“ reagoval Marshall.

„Jste teď v Albuquerque?“

„Ne, ale nedaleko.“

„Dobrá. Mluvíme o jízdence pro jednu osobu. Je to jasný?“

„Žádného kamaráda s sebou.“

„Jo, přesně. Žádný kamarád.“

Marshall vyčkával.

„Povídal jste, že jako vzorek by bylo jedno kilo. To pořád platí?“

„Ano, to souhlasí.“

„Dobrá. To rádi slyšíme.“

Marshall nereagoval.

„Taky není třeba brát nějaký vercajk. Beztak si vás propleskeme, takže nejlepší budou prázdné kapsy. To pomůže, všechno je pak takový přátelštější. Chápete, co tím myslím?“

„Ano, chápu, co tím myslíte.“

„Fajn. No, řek bych, že si budeme rozumět, no ne?“

Marshall neodpověděl.

„Vydejte se po dálnici I-25 na Algodones. Nechte si zapnutý telefon.“

Konec. Položil mobil zpátky displejem dolů, vstal, potmě se oblékl a vykročil do vedlejší místnosti, s rukou na zdi pro lepší orientaci. Jak otevřel dveře, rozsvítilo se automaticky světlo pod linkou. V rohu místnosti na něj čekal postarší sejf, který koupil v El Pasu. Napůl ve stínu, jako by říkal, že byl vyroben pro vznešenější dokumenty. Přiklekl k němu a točil ciferníkem doleva a doprava, bezmyšlenkovitě, úplně automaticky. Dvířka se prudce rozlétla a odhalila tajemství jeho minulého života: zbraně, munice a skoro dvě stě tisíc dolarů v hotovosti. Všechno úhledně srovnané, jako důkazní materiál. Tři police svědectví o jeho někdejších bytí.

Narovnal se, vyndal z horní police Luparu – upilovanou brokovnici Remington 870 – a posadil se se zkříženými

nohama na zem. Otevřel uzávěr a naplnil zásobník sedmi dvanáctikalibrovými kulkami Magnum z poloprázdné krabice, rovněž spočívající v sejfu. Totéž učinil s koltem pětačtyřicítkou, vložil do něj náboje, hezky jeden po druhém, stále pomaleji, jak se vzpíralo péro.

Zavřel sejf, vstal a chystal se k odchodu. Světlo za ním na okamžik vykouznilo působivý stín. Vysoká postava, se zbraní v každé ruce.

Nasedl do své Corolly. Vzorky zabalené v dece měl v kufru. Algodones je asi tak čtyřicet minut jízdy na jihozápad po dálnici I-25, napravo Rio Grande, asi tak dvacet mil od Albuquerque.

Na tomhle úseku I-25 je docela drsná krajina. Míle a míle pustiny, holé kopce, jen sem tam nějaký trs odolné vegetace podél silnice. Jako poslední připomínka zeleného světa, který nějaký pomstychtivý bůh spálil na troud.

Zavolali znova ve čtvrt na šest. Zajel ke kraji, aby zvedl telefon. Opět skryté číslo.

„Kde jste?“

„Na pětadvacítce.“

„Jste už u Bernalillo?“

„To ještě ne.“

„Aha, přijíždíte od severu?“

„Ano, od Santa Fe.“

„Jak máte daleko ke dvaadvacítce?“

„Blízko. Možná deset minut.“

„Prima, to by šlo. Až tam dojedete, zatočte vpravo. Po pár mílích narazíte na restauraci.“

Marshall zavěsil jako první. Jen docela malé vítězství, pokus o srovnání skóre. Mírný psychologický zisk.

K motorestu jel dalších patnáct minut, ohlašoval ho billboard, spolu s informací tučným písmem, že jde o non stop provoz. Jmenoval se ‚U Otty‘. Byla to jednoduchá hranatá stavba, jako zvětšený obytný vůz, trčela uprostřed šterkové parkovací plochy, schopné pojmout nějakých osmnáct vozů.

Stál tam tahač bez přívěsu, s čumákem proti vchodu, a o kus dál v rohu džíp Cherokee. U postranního výjezdu parkovalo několik sedanů pokrytých prachem. Nad nimi se ze zdi prodírala výpust' větráku, vysílajícího do okolní tmy bílé obláčky páry.

Zahnul, pod koly Corolly zachrastil štěrk. Rozhodl se zaparkovat vedle tahače, reflektory ozářily jeho oplechování, každý škrábanec v laku. Vypnul motor. Tma. Zatímco se motor s kovovým cvakáním ochlazoval, Marshall chvíli zůstal sedět, aby si jeho oči přivykly na tmu, pak vystoupil a zamkl auto. Kolt nechal v přihrádce na rukavice. Po upozornění, že si ho prošacují, mu tam asi bude líp.

Obešel nákladňák a zamířil ke vchodu. Chladný závan noci. Na severu hory, zahalené šedou tmou. Na východě se proklubával úsvit. Jemný proužek něžné modři na dalekém obzoru. Jak se tahle drsná krajina může na chvíli tak proměnit.

Vešel. Rozklinkal se zvonek. Nechal za sebou zaklapnout dveře. Před sebou měl dlouhý pult s jídly vystavenými za sklem. Upoutala ho porce jablečného koláče pokrytého želatinou. Vlevo u předního okna řádka kójí. Skoro až na konci dva chlápci sedící vedle sebe, tváří ke vchodu.

Marshall k nim vykročil. Ani se nepohnuli, ale sledovali ho celou dobu očima. Oba lehce nahrbení nad založenýma rukama, před sebou napůl vypité hrnky s kávou. Chvíli postál v uličce, čekal na šacování, ale ten vpravo mu pokynul, aby si sedl. Projev diskrétnosti, nejspíš. Šacovat někoho uvnitř restaurace, jestli nemá pistoli, je spolehlivý způsob, jak na sebe upozornit.

„Bez problému. Promiňte, že není zrovna příjemná hodina.“

Sarkastický úsměv poněkud snížil míru upřímnosti toho projevu, ale Marshall ocenil alespoň náznak civilizovanosti. Ostatně už se setkal za daleko méně příjemných hodin s ještě méně příjemnými lidmi.

Utrousil jen: „Jistě,“ a posadil se.

Plastová sedačka pod jeho váhou mírně zaskřípala. Sklouzl se po ní a usadil se v jejím středu. Věděl, s kým má tu čest.

Od něho nalevo seděl Troy Rojas, Hispánc, který sloužil šest let v armádě a potom seděl dvanáct let ve věznici ve Walpole. V roce 1992, kdy se právě vrátil z války v Zálivu, ho pro velkou rychlost zastavil policajt a on, něčím sjetý, na něj vystřelil a způsobil mu trvalé ochrnutí. A dva měsíce nato se dopustil životního omylu: svěřil se s tím v Bostonu policejnímu informátorovi. Jeho kolega napravo, Cyrus Bolt, má za sebou už dvacetiletou kariéru v obchodu s drogami. Nepochybně sráč první třídy, ale na Rojase asi nemá.

Bolt si usrkl kávy. Nebyl to nijak přitažlivý zjev. Vyhublý feťák, kost a kůže. Jako něco, co sežvýkáte a vyplivnete. Mohlo mu táhnout tak asi na čtyřicet. Zeptal se: „A co vy děláte, pane Marshalle?“

Marshall pokrčil rameny způsobem, který naznačoval všestrannost. „Tak různě, podle okolností.“

Bolt pozvedl svůj šálek, jako k přípitku, a s pochopením se usmál: „Co se kdy šikne. To já taky rád.“

Objevila se číšnice s kávovou konvicí. Hispánka, obtloustlá a utahaná, jako by se tu ploužila už od včerejška. Marshall jí přál, aby už měla brzy padla. Vzal si ze stojánku uprostřed stolu šálek a řekl si o kávu, bez jídla. Naklonila se a pečlivě nalévala, na chvíli se na to soustředili všichni čtyři.

Marshall se rozhlédl. Jen jediný host, nejspíš šofér toho tahače, u stolu kousek napravo. Před sebou kávu a cosi, co vypadalo jako volské oko, polité holandskou omáčkou. Obecně vzato, místo nic moc. Jídlna se zákazníkem neposkytuje mnoho anonymity. Ale číšnice může být součástí hry. Napil se kávy.

Rojas naklonil hlavu, prohrábl si vlasy. Zaleskly se brilantinou. „Obyčejně si bereme vzorek, vyzkoušíme ho a pak si znova promluvíme.“

„Fajn.“

Rojas zvolna kroužil šálkem po stole, a sledoval ho, jako by ho nic jiného nezajímalo. Vzhlédl. „Máte něco, na co bysme se koukli?“

„Jistě.“

Přísně vzato to byla pravda, něco na prohlédnutí měl. Že cena toho vzorku byla poněkud nejistá, to si ponechal pro sebe.

Rojas pokračoval: „Kdo je váš dodavatel? Náš odběr snese slušné dávky. Čím víc, tím líp.“

Marshall na to: „Máme napojení na Kolumbii.“

Vyslovená lež, ale bylo by nerozumné přijít o možnost pokračovat v tomto nadějném rozhovoru.

„Takže množství není problém.“

„Jo, množství není problém.“

Rojas zvolna přikývl a zadumal se. Pozoroval Marshalla s poněkud chladným odstupem. Marshall to ignoroval. Měl zkušenost s tím, jak se tvářit, a spoléhal se, že jeho výraz je dost dobrý, ne-li ještě o něco lepší než dobrý. Vydržel to pár vteřin a pak se napil kávy. Bolt se napil kávy. Rojas se napil kávy. Řidič nákladáku po nich nezaujatě koukal a pak se napil kávy.

Marshall po chvíli utrousil: „Vy dva bydlíte někde poblíž Albuquerque?“

Rojas neurčitě přikývl. „Tak náč.“

Marshall také pokývl: „Hmm.“

Patříčně vyřčené ‚hmm‘ měl v oblibě. Vychutnával si klidnou a hloubavou pauzu, jakou obvykle vyvolalo.

Pak pokračoval: „A co kdybychom se šli podívat ven na mé zboží?“

Neodpověděli. Rojas se natáhl na okenní parapet, vzal si z naleštěného kovového držáku ubrousek, přeložil jej a oťel si ústa.

Řekl: „V takovémhle prostředí zboží nezkoušíme. Nikdy na veřejnosti. Neurčitě pokynul, jako by rozháněl dým. „A zatím se bavíme jen všeobecně. Ještě jsme neprobrali nic konkrétního.“

Bolt dodal: „Ne že by se něco sepisovalo. V tomhle stádiu se můžeme bavit o čemkoliv.“

Marshall přikývl na znamení souhlasu s jistou dávkou obezřetnosti. Okna vedle něho byla jednou řadou zrcadel. Jejich

lehký náklon byl jedinou závadou v tomhle převráceném světě. „Tak co máte v úmyslu?“

Rojas prohlásil: „Že bysme se koukli někam, kde je víc klidu. Nebo prostě... chápete, někam do soukromí.“

Marshall se nasupil: „To jsme teda mohli rovnou a mohli jsme si odpustit tuhle předehtu.“

„No, jo. Jenže my si rádi svý eventuální spolupracovníky předem trochu oťukneme.“

Marshall zvolna přikývl. „A své konkurenty, že?“

Povrch stolu byl z mírně zašlého lamina, neonový vývěsní štít se v něm odrazil jako mléčná koule. Rojas zabubnoval prsty o stůl. „Při prvním setkání kafe. Při dalším třeba už něco vostřejšího.“

Bolt se usmál

Rojas se usmál, skoro lascivně.

Marshall se usmál. Zachytil výstrahu mezi řádky, ale nepředpokládal, že by mu tihle dva dělali potíže. Nebyla to namyšlenost, jenom klidná jistota, vyplývající ze zkušenosti. Nepotkal se s mnoha lidmi, kteří by měli stejné schopnosti jako on.

Řekl: „Nemusíme se hrabat v kufu mého auta a dělat kolem toho tyjátr. Můžete si zkrátka vzít, co mám, a dělat si s tím, co vám libo. Když se mnou budete chtít znova mluvit, máte moje číslo. Když nebudete, nechte tak.“

Rojas se zamyslel. Marshall se posunul dopředu a položil ruku na opěradlo židle. Číšnice se znovu blížila. Bolt jí naznačil, že nechtějí dolít hrnky.

Rojas se zeptal: „Kolik toho máte?“

„Kilo. Jak jste chtěli.“

Rojas neodpověděl.

Marshall doplnil: „Jak jsem řekl. Můžete si s tím dělat, co chcete. A bude na vás, jestli se mnou budete chtít spolupracovat.“

„Takhle to děláte vždycky?“

Marshall si pomyslel, že se asi nestává často, aby seriózní dealer nelegálního zboží nabízel rovnou kilo vzorků. Ale

chtěl zanechat dobrý dojem, a tak se klidně podíval do lví tlamy a řekl: „Ano.“

„To je docela drahý, ne?“

Pokrčil rameny. „Neděláme to každý týden. Jak jsem řekl, zboží máme dost. Zásobování máme vyřešené, ale potřebujeme zajistit distribuci.“

Rojas s pochopením přikývl, jako že to je problém, který jsou oni zvyklí řešit. „Fajn. Tak pojdme ven.“

Marshall zvolna poklepal na opěradlo židle, jako by chtěl uchlácholit duchy. „Dobrá. Pojdme.“

Ukázal na tři šálky: „To jde za mnou.“

Zašátral v kapse. Měl u sebe sedmačtyřicet dolarů: dvě dvacetidolarovky, pětidolarovku a dvakrát jeden. Tu pětku uprostřed našel po hmatu nejlíp. Položil ji na stůl, srovnal růžky na sebe a bankovku přehnul napříč, přesně středem, dokonale napůl.

Rojas a Bolt to sledovali jako nějaký pouliční kouzelnický výstup, obratnou práci skořápkáře. Marshall vsunul bankovku pod svůj šálek, zhoupal se na židli, vstal a vyčkával.

Rojas pokynul ke dveřím: „Až po vás.“

Číšnice se na ně usmála, když vycházeli, a kývla na pozdrav. Marshall jí pozdrav opětoval. Usoudil, že alespoň jeden z nich tří by mohl být zdvořilý.

Doteď ti dva seděli, takže těžko mohl odhadnout, jestli jsou ozbrojeni. Teď, když šel jako první, to nebylo o nic lepší.

Zvonec ve dveřích vesele zacinkal. Chladným vzduchem pronikal hluk z dálnice. Ve zšeřelé dálce se sunula světla aut. Nekonečný pohyb široširou pustinou.

Parkovací místo si vybral trochu nevhodně, protože by se mu hodilo, aby ti dva stáli za ním, až otevře kufr. Ale za těchto okolností to znamenalo, že při přímé cestě od východu k autu je má po levé ruce. Bylo to sice přijatelné, ale ne ideální. Potřeboval by, aby měli zakrytý výhled.

Vylovil z kapsy klíče od své Corolly, rozložil si je na dlaně a předstíral, že se jimi probírá, a zároveň vykročil vpravo směrem k vozu Cherokee, zaparkovanému v rohu. Ranní

šero, kolem šesté, takže takový omyl u člověka zaujatého něčím jiným je přípustný.

Rojas a Bolt kráčeli vedle sebe, tak asi půl metru za ním. V polovině cesty ho Bolt zadržel:

„To není vaše auto.“

Marshall vzhlédl a zastavil se. „Jo, aha.“

Otočil se na podpatku, prošel mezi nimi a zamířil ke Corolle. Mírným obloukem se blížili ke kufru. Slyšel, jak se teď zařadili těsně za něj, třicet, šedesát centimetrů. Bolt vpravo, Rojas vlevo. Takové malé sevřené procesí. Z úst jim lehce stoupala pára, jako by je opouštěly jejich vlastní duše.

Došel k autu. Na dotek mrtvolně ledové. Rojas mu nedopřál milimetr místa. Postavil se těsně k zadním světlům, k jeho levému rameni. Až se zvedne víko, bude mít do kufru výborný výhled. Bolt zůstal stát pár kroků za ním, napravo. Tichý hukot ventilace a jemnější, vzdálený šum z dálnice.

Marshall předstíral, že hledá správný klíč, svazek měl opět v dlani, kov jemně cinkal. Nerozestavili se hloupě. Rojas byl dost blízko, aby mohl dělat problémy. A Bolt ho mohl střelit do zad, kdyby se cokoli zvrtilo.

Rojas si vstrčil ruce do kapes, zachvěl se chladem. Pokrčil se v kolenu. „No tak, neprotahujme to.“

Marshall musel jednat. Vybral správný klíč a vsunul jej do zámku. Kov lehce cvaknul. V té rozlehlé krajině to zaznělo tak zřetelně, jako by to na chvíli bylo ohniskem všehomíra.

Čtvrt otočky.

Mechanismus hladce klapl. Víko se nadzvedlo, utvořila se škvíra. Marshall se mírně posunul, takže stál k Rojasovi zády. Štěrka pod jeho podrážkami lehce zaskřípal. Náhle ostře zatlačil na klíč, jako by stiskl vypínač, a víko se prudce zvedlo.

Rekvizity byly v pořádku. Zip na vaku byl otevřený, zevnitř vykukovaly balíčky s bílým práškem. To upoutalo Rojasovu pozornost.

Marshall se jediným pohybem sehnul, popadl Remington 870, uložený při okraji na dně kufru, obrátil se proti Boltovi a praštil ho pažbou do obličeje.

Bolt nestačil ani zvednout ruku.

Pažba mu přerazila nos. V šoku zaklonil hlavu a klesl k zemi. Marshall hbitě uskočil, aby si udělal místo, a napřáhl pušku proti Rojasovi.

„Ani se nehni.“

Rojas se krčil vedle auta, jednou rukou se přidržoval blatníku, aby si udržel rovnováhu, druhou držel za zády.

„Copak to tam schováváš?“ zeptal se Marshall.

Rojas neodpovídal. Najednou bylo všude ticho. Jen oni tři, nastražené smysly, a kolem mlčící rozlehlá poušť, jako by se nic nedělo. Rojas skrčený na bobku. Bolt vyřazený, ruce na obličej, mezi prsty mu protéká krev. Marshall se tyčí nad ním.

Rojas se narovnal, ruku stále za zády. Pomalu ustupoval od auta. Marshall ho sledoval hlavní pušky, tvář bez výrazu.

„Koukej tu ruku předpažit, ať se na ni podívám, a doufej, že v ní nic nemáš.“

„Kolik je ti let?“

„To je to poslední, co by tě teď mělo zajímat.“

„Nejseš dost starej, aby sis moh hrát s puškou.“

Marshall cvakl uzávěrem. „Starý nebo mladý, umím to.“

Rojas neodpověděl.

Marshall doplnil: „Tady tvůj kamarád ti to potvrdí.“

„Takhle si přece nechceš zahrávat.“

„Ty mi nerad, co mám dělat. Řekl bych, že můžeme pokračovat,“ navázal Marshall.

„Tohodle budeš litovat.“

Marshall přidržel pušku Rojasovi proti hrudi. „Tak jo. Nech si tu ruku za zády a uvidíme, kdo bude litovat víc.“

Rojas kývl na pušku. „S tímhle sotva umíš zacházet.“

„To si piš, že umím.“

Rojas zmlkl.

Marshall pokračoval: „Hraješ o život. Odsud sotva minu.“

Ticho. Chvíli tak stáli proti sobě. Rojas s očima na hlavní možná vzpomínal na staré dobré časy, možná uvažoval, kdy zmizet. Marshall o krůček přistoupil. Mezi nimi sotva dva metry, hrobové ticho, na celém světě nic než ta puška.

Marshall promluvil: „Jestli tam něco držíš, radši to pusť.“
Ticho.

Marshall opět o kousek přistoupil, jen o krok. Ta osmset-
sedmdesátka je dlouhá, nemohl si dovolit dostat se s ní na
dosah. Cítil, jak si to Rojas přeje. Odpočítal si: tři, dva, jedna
– teď! a pak ho levou nohou kopl do rozkroku.

Rojas se přikrčil, předklonil se, ale udržel se na nohou.
Marshall se přiblížil a znovu ho kopl, naplocho levým nártem.
Rojas ztratil dech a padl tváří k zemi. V ruce držel poniklo-
vanou osmatřicítku. Marshall mu dupl na zápěstí, sehnul se,
vytáhl mu zbraň z ruky a zastrčil si ji za opasek.

„Máš ještě něco, co bys mi měl povědět?“

Rojas jen lupal po dechu. Zkroucený bolestí, pokoušel se
osvobodit zraněnou ruku. Kůže stržená a odchlíplá tam, kde
Marshall přidupl. „Ne, už nic, už nic, proboha, pusť mě.“

„Co ten pán s nosem?“

„Ten nic nemá.“

Asi to není pravda, myslel si Marshall, ale vzhledem k to-
mu, v jakém je stavu, to nejspíš nevádí. „Jestli chytne do ruky
něco jiného než svůj frňák, odprásknu vás oba.“

Rojas se stále pokoušel vymanit své zápěstí.

Marshall nato: „Radši toho nech, jenom to zhoršuješ.“

Podíval se k oknům. Nikdo se tam stále neobjevoval. Jeho
malé zúčtování zůstávalo tedy jen mezi nimi.

Sedl si do dřepu, pušku si položil přes kolena. „Měl jsi mě
poslechnout.“

Rojas neodpovídal. Vypadalo to, že na ruku už zapomněl,
jako by uznal, že ji už nedostane zpátky. Sotva dýchal, v hrudi
mu pískalo.

Marshall pokračoval: „Omlouvám se, že jsem vás uvedl
v omyl. Já v tomhle neježu, s tímhle nekšeftuju.“

„Co teda chceš?“

Marshall se podíval na Bolta, jestli nedělá něco, co by ne-
měl. Ten se ale staral jen o svůj nos, který stále mocně krvácel.

Odpověděl: „Někoho hledám.“

„Koho?“

„Jednu mladou dámu.“

„Jméno?“

„Alyce Rayová. Alyce s ypsilonem.“

„Tu neznám.“

„Čekal jsem, že to řekneš.“

„Vážně, neznám.“

„No dobře. Ale tvůj šéf nebo někdo z tvých kamarádíčků nebo někdo, komu dealuješ, bude vědět, co s ní je.“

Rojas neodpovídal.

Marshall pokračoval: „Jde o to, že někdo to ví a já si myslím, že ty máš teď dobrý důvod mi to zjistit.“

Rojas mlčel.

Marshall se rozhlédl. V tomhle světle a v té pustině uvidí blikání červené a modré hodně z dálky. Dodal: „Můžeš se popat. Můj telefon máš.“

„Vyser si voko.“

„Jo, fajn. Tak o tom přemýšlej.“

„Co jsi zač, soukromý vočko, nebo co?“

„Ne. Jenom džentlmen, který se zajímá.“

„Udělal jsi pěkně velkou chybu.“

„Možná dvě, když započítám taky jeho,“ odpověděl Marshall.

Rojas doplnil: „Hošici jako ty raz dva žerou hlínu.“

Marshall si stoupl. V oknech stále nikdo. „Uvidíme. Když se neozveš, zajdu na návštěvu. A dáme si něco ostřejšího, než je kafe. Chápeš, co tím myslím.“

Rojas se usmál. Byla to ošklivá grimasa. „Chodit nemusíš. S tím bych si fakt voser nedělal.“

„Koukej to urychlit. Ještě se potkáme. Takže zavoláš?“

Rojas neodpověděl. Marshall viděl, jak se nutí nedržet si ruku. Uložil pušku zpátky do auta, zpoza opasku vyndal pistoli a nechal si ji v ruce. Pak zavřel kufr, vytáhl klíč ze zámku a přistoupil k ležícímu Boltovi. Ten stále nevydával ani hlásku. Ležel napůl v bezvědomí, tvář hrozivě opuchlá. Marshall ho popadl za límec a odtáhl ho pár kroků stranou, aby byl z cesty.

Dodal: „Nezdržoval bych se tu, být vámi.“ Pokývl k Bolto-
vi. „Takovýhle ciferník nezískáš srážkou s futrem.“

Vrátil se k autu, nasedl a odjel.

----- D V Ě

Marshall

Začalo to takhle:

Našel si práci v Albuquerque, na půlmilionové stavbě v North Valley. Skelet přes dvě podlaží, dvojitý překlad, tři dny svařování.

Vybral si nedaleký motel takového typu, který měl nejradši, kde se chlápek u recepcce spokojil s padesátkou za to, že nechtěl vidět papíry. Naproti přes ulici restaurace. Jednou večer tam tak seděl u baru, s výhledem na vchod, nos ještě naplněný vůní oceli a před očima jiskřičky, sotva je přivřel.

Chlápek vedle něho byl fanda do basketu, a zjevně taky pivní fanda. Marshallovi se dostalo podrobné opilecké předpovědi, jak letos Dallas vyhraje podruhé pohár NBA. V televizi běžely místní zprávy, naštěstí bez zvuku. Ale Marshall, zatímco čekal na jídlo, dělal, že se dívá, a doufal, že tím dá sousedovi najevo nezájem o jakoukoli debatu.

„Viděl jste je loni?“

Marshall se na něj neochotně otočil: „Pardon?“

„Ptal jsem se, jestli jste je loni viděl?“

„Myslím, že jsem je neviděl ani loni ani předloni.“

Zpátky k televizi. Obvyklá večerní rutina, záběr na nějaký zločin a rozhovor s vrchním policejním úředníkem. Zkoušel mu odečítat ze rtů, jen tak pro zábavu. Dlouhý záběr na nějaký dům v nějaké ulici, kolem policejní auta. Omšelý dřevěný plot, špinavý dvorek, drátěné oplocení pro slepice. Soused byl nezadržitelný, stále mu hučel do ucha. Marshall se mírně od-
táhl, aby měl místo...

A vtom:

Fotka mladé ženy, možná dvacetileté; tmavé vlasy, modré oči. Náznak úsměvu, který probudil vzpomínky, vrátil ho o mnoho let zpátky. Upřeně hleděl na fotografii v dlouhém záběru. Žádný zvuk, ale dohadoval se smyslu.

Do zpráv se nedostaneš, pokud nejsi mrtvý nebo pohřešovaný.

Střih na další zprávu. Zamrkal a vzpomínka se vytratila. Byl zpátky v restauraci, žvásty vedle něho stále v plném proudu, před ním jako přičarován talíř s jeho jídlem a vůkol pokojná večerní atmosféra, to všechno ho plně vrátilo na zem. Otázka rovnou do ucha:

„Teď to s nima půjde z kopce, když ho pustili, co myslíte? Je to pěkně podělaný, ne?“

„Jo, to je,“ odpověděl Marshall.

Znovu si vybavil tu fotku, zkoušel si připomenout podrobnosti. Měl pocit dějá vu, ale byl to mylný pocit. Neznal ji. Byl to jen takový záblesk, obličej a vzpomínka nepatřily k sobě.

Pustil to z hlavy a dal se do jídla. Chlápek vedle něho pořád mluvil, gestikuloval a oblažoval ho teplým pivním dechem. Marshall mu na požádání poskytoval ‚ano‘ a ‚ne‘. Objednal si hamburger a hranolky, ale jejich chuť ani nevnímal. Nebyly nebezpečné, a on tedy mohl věnovat pozornost okolí. V narvaném podniku známé věci prostě pomíjel. Před lety to byla nezbytnost a ten zvyk mu zůstal. Výsledkem byly převrácené priority: soustřeďoval se na okrajové vjemy, na detaily v pozadí. Na všechno to, co jiným unikalo.

„Ale na Jordana nikdo nemá, ať si říkají, co chtějí, na to se můžeš vyprdnout. Je to pořád pan hráč. Chápete, co tím myslím?“

„Chápu,“ odpověděl Marshall.

Bylo deset. V kapse měl tři dvacetidolarovky. Zásadně platil hotově. Zvykl si na to, jak se furt stěhoval. Kreditky nepoužíval od té doby, co už nebyl v New Yorku. Nesnášel představa, že by bylo možné ho vysledovat. Řidičák a další papíry, které dostal od federálů, měl zamčené v sejfě. Nikdy je nepoužíval. Naprostá anonymita je lepší než falešná identita.

Přeložil bankovku ostře po její délce, podstrčil ji pod svůj hrnek a zvedl se. Basketbalový fanda se bez zaváhání vrhl na další oběť.

Venku bylo chladno a bezvětří. Drobný déšť padal kolmo k zemi jako miniaturní perličky.

Na okamžik se zastavil na obrubníku. Jeho motel byl naproti přes ulici, osvětlená a tmavá okna se střídala v nepravidelném rytmu.

Do zpráv se nedostaneš, pokud nejsi mrtvý nebo pohřešovaný.

Přejel si rukou po tváři. Ten dlouhý záběr se mu znovu vybavil.

Mrtvá nebo pohřešovaná.

„Kurva.“

Otočil se a vydal se ulicí, která se ve tmě leskla od neonových vývěsních štítů. Kolem projel nákladňák a rozstříkoval špinavé louže. U benzínky si koupil *Albuquerque Journal*, přešel ulici a došel k motelu.

Když dával klíč do zámku, třásla se mu ruka. Řekl si, že je to tím chladem. Vytrřepal si déšť z vlasů, rozsvítil a zase za sebou zamkl. Vůně tiskařské černi. Položil noviny na postel a přehlédl první stránku. Nic. Otočil – a tam byla, na druhé stránce. Táž fotografie, která ho zaujala. Ty oči a ta tvář, s náznakem úsměvu. Neznal ji, ale něco ho na ni zaujalo. Ta falešná spojnice s předešlým životem, světlé okamžiky ve zlých časech.

Přečetl si příslušný článek. Byl to jen sloupek, nejspíš navazoval na nějaký předešlý článek, další informace k drsné skutečnosti. Jmenovala se Alyce Rayová. Žila se svou matkou v domku na Comanche Road, severně od centra Albuquerque. Jednoho rána se matka probudila a zjistila, že dcera není doma. Jakákoli svědectví oznamte laskavě na uvedené telefonní číslo.

Postrádá se už pět dní.

Složil noviny a pečlivě je uhladil do původního tvaru, lehl si na postel s rukama spojenýma za hlavou, nohy natažené,

kotníky překřížené a oddal se tichým úvahám. Venkovní provoz se mlaskavě rozléhal na vlhké silnici. Za minutku vyskočil, sebral ze stolku drobné, vstrčil je do kapsy, vzal si klíč a vyšel ven. U recepce byl telefonní automat. Místnost byla osvětlená lehce do ruda od automatu s nápoji. Za pultem seděl mladík a pohupoval si nohou na pultě do rytmu hudby ze sluchátek, nad ním v rohu zavěšená kamera. Marshall přistoupil k telefonu, vhodil tam drobné a vytočil číslo.

„Haló?“

„Nazdar. Tady Marshall.“

„Marshall... Ahoj, co je?“

„Myslím, že se něco děje. Ještě přesně nevím co.“

Smích. „Něco se děje, nebo se už stalo?“

„Něco se opravdu stalo,“ odpověděl Marshall. Zaváhal: „Týká se to mě osobně.“

„Dobře, dobře.“ Po malé odmlce: „Nevěděl jsem, že máš taky soukromý život.“

Marshall to nekomentoval. Dveře ven byly otevřené a zvenčí sem doléhalo pleskání deště o beton. A vůně vlhké země.

„Promiň. Nic jsem tím nemyslel. To jen tak. Jinak všechno v pořádku?“

„Jo.“

Mohl to vysvětlit, ale moc rozumně by to neznělo: Chci najít pohřešovanou dívku, která se podobá někomu, koho jsem znal. Moc chytře by to opravdu nepůsobilo.

„Tak fajn. A co kdyby ses někdy stavil, až budeš moct, a vyzvedl si u mě peníze? Už máš pár dní za sebou, ne?“

„Jo, pár dní jo. Díky,“ odpověděl Marshall.

„Tak se opatruj.“

Opět volací tón. Vybral z kapsy další drobné. Uplynula už pěkná řádka let, ale to číslo do bytu v Central Park West si dosud pamatoval. Zkoušel tam občas volat, ale jen to tam naprázdno vyzvánělo. Každý měsíc další marný pokus a s tím jeho slabá naděje zvolna umírala.

Opět nic.

Mládenec stále kýval nohou sem tam. Marshall zavěsil a vyšel ven do deště.

V noci přišla bouřka. Ležel a naslouchal jí. Zatím nefoukalo a oknem, které nechal pootevřené, cítil vůni deště. Záclony chvílemi ozářil blesk a s malým zpožděním zazněl hrom.

Vynořovaly se newyorské vzpomínky, nebyl schopen je potlačit. S ní na lůžku, do sebe zapletení, její ruka na jeho hrudi, vlasy něžně rozhozené...

Řekl: „Můžeme odjet.“

Přitočila se k němu, úsměv. Dost dlouhá pauza, aby mohl doufat. „Už jsem ti řekla, že si to rozmyslím.“

„Můžeme... My dva...“

Položila mu hlavu na rameno. Teplý závan jejího dechu, jak se zasmála, jako když motýl zatřepe křídly, jako by to celé byl jen příliš krásný sen. „Slibuju, že o tom budu přemýšlet.“

Položil ruku na její, skryla se v jeho dlani. Dodal: „Co když se něco stane?“

„Co například?“

„Nevím. Něco.“

Naklonila se nad něj. Tichý pokoj oněměl, jak se ho dotýkaly její vlasy: „Nic se nestane.“

Na střechu motelu bubnoval déšť. Seděl na kraji postele, hlavu v dlaních, pokoušel se soustředit. Bílé zahřmění probudilo jeho paměť. Už je to dávno. Napadlo ho, že znovu zkusí to newyorské číslo. Neudělal to, ale vzpomínky se tím spíš vracely.

Nic se nestane.

Ta věta mu stále znovu a znovu kroužila myslí. Opět si lehl, ruce na očích, jako kdyby zablokováním jednoho smyslu mohl eliminovat i ty ostatní.

Daleko od domova a v jeho mysli žena, s kterou se už nikdy nesetká. Cítil se velmi osamělý. Po tomhle způsobu života opravdu netoužil.

Následující ráno bylo šedé, ale už nepršelo. Vzal si Cadillac Silverado, v kufru měl svoje nádobíčko. Jel na jih po silnici

I-25, minul centrum, odbočil na Comanche Road a otočil se k východu do průmyslové čtvrti. Cesta jako by se mírně zvedala k úpatí hor. Když vyjel na horizont, spatřil realitu: před ním se rozkládalo míli za míli nekonečné předměstí.

Směrem k východu ubývalo blahobytu. Ošumělé domy na zaneřáděných pozemcích, neobdělaných a zpustošených. Na dvorcích rezavějící auta. Jel pomalu, pozorně sledoval průčelí domů.

Trvalo mu to čtyřicet minut, než ten dům našel. Poznal jej podle záběrů v televizi. Hořčicově žlutý plot, vlevo od domu parkovací místo se zašlým hnědým Chevroletem Impala. Na jednom ze sloupků plotu uzel jako pozůstatek pásky, která ohraničovala kriminální scénu. Druhý na větvi na opačném konci dvorku. V oknech zatažené záclony. Zaparkoval o sto metrů dál na protější straně a vydal se zpátky pěšky.

Přední dveře byly za sítí proti hmyzu otevřené a za nimi krátká chodba. Zápach cigaret. Stiskl zvonek, ale nic se neozvalo. Zaklepal na rám dveří.

Chvilé čekání, načež se na konci chodby objevila malá obtloustlá žena. Síť bránila detailnějšímu pohledu, ale její kolébavý krok naznačoval, že se jí špatně ohýbají kolena.

„Maureen tu není.“

„Aha.“

„Kdo jste?“

„Rád bych našel Alyce,“ odpověděl Marshall.

Znělo to nepřesvědčivě a naivně, i jemu samému.

Zastavila se nějaké dva metry přede dveřmi. Světlo za ní vytvářelo z její postavy jen tmavý obrys, jako náčrt uhlem na síťových dveřích. „Jste od novin nebo od policie?“

„Jsem bývalý policejní důstojník. Viděl jsem ji v televizi.“

„Takovejch už tu pár bylo a nevedlo to k ničemu. Policie má zase brzo přijít, tak myslím, abyste radši šel. Taky nás varovali, že můžou přijít všelijaký šťouralové.“

„Je mi líto, že se ztratila.“

„Já myslím, abyste šel.“

Viděl, že ji asi neobměkčí. Vlastně ani nevěděl, co očekával. Že ho pozve dovnitř a bude poslušně odpovídat na jeho otázky? Otočil se a vracel se přes dvorek. Když byl venku na ulici, pohlédl nazpět, ale nemohl říci, zda byla ještě ve dveřích. Přešel ulici, vrátil se k vozu a čekal.

Za půl hodiny přistál u chodníku vůz místní policie. Vystoupili z něho dva strážníci a zamířili ke vchodu. Domyslíl se, že už tu byli, protože se nezdržovali se zvonkem a rovnou zakleпали na futro. Za chvíli se otevřely dveře a oni rozhodně vkročili dovnitř, čepice u pasu, hlavy lehce předkloněné.

Marshall seděl, nespouštěl vchod z očí a promýšlel různé varianty.

Deset minut nato se objevil pískový civilní Ford Crown Victoria, projel ulicí, zpomalil, vrátil se a zaparkoval za policejní Hondou. Vystoupil z něho policajt v civilu a vydal se přes dvorek. Gatě měl posazené pod mocným břichem, musel našlapovat zeširoka, aby mu nespadly. Váha zbraně a rezervních zásobníků situaci ještě zhoršovala.

Řídký provoz, nikde nikdo, jen ta dvě auta.

Marshall si počkal, než toho policajta uvnitř uvítají, pak vystoupil ze svého Silverada, přešel dozadu a vyndal z kufuru svoje udělátko na otvírání zámků. Byl to úzký, plochý ocelový list, dlouhý kolem půl metru, na jednom konci vyříznutý do háku. Vytáhl ho z plastického obalu a zasunul si ho do rukávu, paži svěsil podél těla, konec nástroje v ohnuté dlani.

Přešel zpátky po ulici, pomalu, s bušícím srdcem.

Hlídkovým vozem se nezabýval. Celý se leskl novotou, jeho policejní livrej byla křiklavě barevná a měl nejspíš i pěkně hlasitý alarm. Přistoupil k Fordu. Byl už tak deset patnáct let starý, udržovaný, ale žádný výkřik techniky. Sepnul prsty do kornoutu, sehnul se, nahlédl dovnitř zadním okénkem a pak předním. Vzadu nic nebylo. Vpředu zpod sedadla spolujezdce vykukovala černá kožená taška, s otevřeným zipem. Byla v ní

jakási složka hřbetem dolů, tenký svazek papírů, který ho vyzýval k akci. V držáku kelímek z automatu a zmačkaný pytlík od jídla na sedadle.

Prešel na stranu spolujezdce. Tím se postavil k domu zády; ale to nepotrvá dlouho. Kolem projelo auto, jedno k východu a pak druhé k západu. Ale žádné nezpomalilo, nikdo se nerozhlížel. On byl zkrátka jen člověk, který stojí u auta.

V hlavě mu hučelo, po zádech přeběhl mráz, chlupy na zátylku se zježily.

Vytáhl otvírač zámků z rukávu a protáhl konec s háčkem podél okna v úrovni kliky. Deset vteřin – a bylo to. Dveře se otevřely, nástroj zpět do rukávu. Dalších deset vteřin a byl zpátky na druhé straně ulice, s papírovou složkou v ruce.

Odjel o dva bloky dál, zaparkoval a dal se do čtení.

Puls se uklidnil, dech byl pravidelný.

Klidně by si na to mohl zvyknout jako na drogu.

Předpokládal, že ten Ford je z místní stanice, ale ouha: ten spis patřil Protidrogovému úřadu. Právě okradl federálního agenta!

Navrchu byla hlášení albuquerqueské policie, s daty z minulých dnů. Věděl, že pohřešované osoby se registrují až dvaasedmdesát hodin po jejich zmizení. Dnes byl pátek. Alyce matka postrádala od soboty, zpráva tedy začíná úterkem. Je to už šest dnů a hledá se tři dny.

Byla tam výpověď jisté Maureen Rayové. Prohlašovala, že v pátek večer, před tím, než zmizela, šla její dcera navštívit přátele. Maureen Rayová byla sama doma, v posteli, na adrese Comanche Road a slyšela asi ve dvě ráno v sobotu, jak se její dcera vrací domů. Předpokládala, že si šla lehnout. Ale když ráno vstala, zjistila, že lůžko její dcery je prázdné. V pokoji byla její kabelka i klíče. A venku její auto. A nic tam nechybělo. Jen to děvče tam nebylo.

Fotografie ložnice. Lůžko s odhrnutou pokrývkou a prohmáčkнутý polštář. Záběry přístupu k domu a vchodové dveře, u kterých také před chvílí stál. Žádná krev, žádné známky násilného vniknutí. Maureen Rayová trvala na tom, že jde

o únos, ale místní policie o tom zřejmě nebyla přesvědčena. Předběžné šetření bylo patrně dost povrchní.

Prolistoval ostatní papíry. Byl tam svazek barevných fotografií, podle digitálních údajů v rohu z pozdních večerních hodin v pátek.

23.02. Alyce Rayová, rozmazaný záběr zblízka, s natočenou hlavou, zřejmě hovořící s někým, kdo není v záběru. Další obrázek to doplňoval. Alyce s třemi dalšími ženami, všechny přibližně téhož věku, jak jdou dvě a dvě po chodníku. V pozadí růžová popraskaná zeď, ty čtyři jsou osvětleny kuzelem světla shora, okolí se ztrácí bez výraznějšího kontrastu.

23.03. Čtyři dívky stojí před něčím, co se podobá vchodu do klubu. Na růžovém štukovém překladu nad dveřmi nápis CALOR v červené barvě. Portýr prohlížející identifikační karty, čtyři záběry jedné dívky po druhé. Portýr sám u vchodu, hledící do ulice, za ním Alyce Rayová, kráčející dozadu to tmavé místnosti.

Další obrázky přicházejících lidí. Jednotlivci, dvojice, trojice. Vstup z chodníku, v pozadí zeď. Hispáncem kolem čtyřicítky, tmavé vlasy sčesané dozadu, šedý oblek, který se na pupkách leskl. K tomu přiložená stránka z počítače. Jde o jistého Troye Rojase, frekventanta federální věznice Cedar Junction ve Walpolu. V roce '92 postřelil a zmrzačil státního policistu v Massachusetts.

Marshall otočil stránku. Další tištěné zprávy, interní záznamy Protidrogového s rozmanitými podezřeními. Pašování, výroba, distribuce. Evidentně nikdy nebyl usvědčen. Současná adresa neznámá. Nejbližší příbuzný Troy Rojas ml. Jeho adresa v Albuquerque, spolu se stručným profilem. Mladík měl očividně podobné sklony jako otec, ale na rozdíl od něj usvědčen byl: dvakrát z držení pervitinu, pokaždé devadesát dní v base. Jednou byl obviněn z držení s úmyslem prodeje, ale nebyl mu to prokázáno.

Marshall zalistoval k záběru ve 23.47. Fotografie Rojase vcházejícího do klubu Calor. 23.58. Po jednom vchází tři muži. Zvětšenina třetího, k němu je přiložen záznam

Protidrogového. Cyrus Llewellyn Bolt, 39 let, posledních dvanáct let strávil ve státní věznici v Beaumontu za prodej heroinu. Na svobodě je pět měsíců. Současná adresa neznámá. V Lubbocku v Texasu žije jeho bývalá manželka. Datum svatby, manželství rozvedeno v době, kdy byl Bolt ve věznici.

Marshall se dál probíral složkou. Byla tam vložená ještě jedna fotka: rozmazaná fotografie chlápka v černém kovbojském klobouku. Foceno ve dne. Jackie Oswald Grace, majitel klubu Calor, padesát jedna let. Asi před dvaceti lety byl obviněn z držení drog, nedávno byl vyšetřován v souvislosti s podezřením z překupnictví. Vypadalo to, že s Cyrem a Troyem mají hodně společného.

Zpět k nočním snímkům.

00.31. Alyce Rayová s ostatními odchází stejnou cestou, jako přišly. Jedna z dívek, těsně za ní, se zjevně potácí, z každé strany ji podpírá jedna kamarádka. Alyce tu skupinku vede, na každém rameni jí visí kabelka.

00.32. Boltovo trio vychází stejným směrem.

00.34. Bolt jako první, za ním Rojas a další muž, asi třicátník.

Marshall zavřel složku. Fotografie byly pořízené z ulice, nejspíš běžné záběry z policejního sledování Protidrogové jednotky, fotograf snímá příchozí a odchozí z protějšího chodníku. Sám také kdysi dávno něco takového dělal. Zajímalo ho, jak to že albuquerqueská policie získala snímky Protidrogového tak brzo. Možná věděli, že Protidrogový úřad klub sleduje, a vyžádali si snímky, jakmile zjistili, že se vyšetřování klubu týká.

Ostatně na tom nezáleželo.

Zaujalo ho jedině to, že v pátek o půlnoci se zkrížily cesty Alyce Rayové a dvou mužů, které mělo Protidrogové v hledáčku, a že ráno byla Alyce pryč.

Jel zpátky k východu, jižně od Comanche Road, aby se vyhnul setkání s tím hnědým Fordem. Jedna ošumělá ulice za druhou. Projížděl mezi bloky, pomalu, aby neminul znamení.

Netrvalo mu to dlouho. Projel kolem pozemku s dvěma obytnými přívěsy, postavenými k sobě kolmo do tvaru L, s markýzou podepřenou stanovými tyčemi. Stál tam také Ford F-150, na ráfkách. U obrubníku parkoval starý Chevrolet Caprice, v něm vepředu dvě děti, kterým sotva vyčuhovaly hlavy přes palubní desku. Na místě řidiče dívka, vedle ní chlapec. Marshall pomalu projel kolem. Oba bleďe obličej se velkýma očima se za ním zvolna otočily. Zaparkoval, vypnul motor a zadíval se do zpětného zrcátka. Auto viděl zezadu, na první pohled bylo prázdné. A pak se dítě na sedadle spolujezdce vytáhlo, aby se rozhlédlo; zahlédl jeho siluetu v předním okně.

Marshall si řekl: „Prosím, ať se pletu.“

Vystoupil. Mrtvolné ticho, ani ptačí pípnutí. Ulice jen jen zdržovala dech, zatímco se chystal udělat to, co musel.

Přistoupil k autu. Okno u dívky bylo otevřené. Měla krásné blond vlasy, stažené do culíku. Mohlo jí být tak devět. Marshall vyčkával. Chlapec se přes ni ze sedadla spolujezdce vyklonil, aby si ho omrkl, a zase se stáhl zpátky. Viděl teď jen dívku, drobné stvoření ztrácející se na sedadle, seděla si na rukou. Na spánku se jí jemně rýsovaly modré žilky.

Promluvila: „Dobřej.“

Marshall se usmál: „Ahoj.“

„Kolik chcete?“

„Prosím dva gramy.“

„To je za dvěšť.“

Vystrčila ruku a čekala na peníze. Sáhł do kapsy, hmatem oddělil z balíčku dvě bankovky a podal jí je. Přerovnála si je, aby je spočítala, a předala je chlapci. Ten otevřel u sebe dveře, slezl dolů a vyběhl přes dvorek k obytnému přívěsu.

„Kolik ti je?“ zeptal se Marshall.

Děvče chvíli mlčelo. Tvářila se netečně, ale mohlo to být ze strachu nebo z překvapení. „To nemůžu říct.“

„Jak se jmenuješ?“

Zavrtěla hlavou. „Taky nemůžu říct. Nemám to dovolený.“

„No dobře. Já se jmenuju Marshall.“

Neodpověděla. Věděl, že jednoho dne se podívá nazpět a uvědomí si, že draze platila, aniž by to věděla. Podíval se na přívěs. Bylo by příjemné vědět – bez nejmenší pochybnosti –, jestli by konec jednoho člověka pomohl jinému. Ale to právě nevěděl. Co když teď udělá dobrý skutek a někomu se to později ve zlém vrátí.

Po nějaké chvíli se vrátil chlapec s jeho zbožím. Dívka mu je podala a pak se oba za ním jen dívali, jak odchází.

Rojas junior žil nedaleko severovýchodní Lomasovy třídy. Marshall zamířil jižně po Pan American Expressway a pak odbočil na Central Avenue.

Dům byl celkem moderní, z dřevotřísky, střecha pokrytá taškami, na příjezdové cestě nedbale parkovaly tři špinavé sedany. Marshall zastavil u chodníku, přešel k domu a zaklepal na vstupní dveře. Otevřel asi pětadvacetiletý mladík. Odrbané džínsy, vytahané triko, nedbale odhalující jedno rameno, na hlavě brabčí hnízdo. V domě za ním šero. Někde zaštěkal pes.

„Chci mluvit s Troyem,“ řekl Marshall.

Mládenec si prohrábl vlasy a odchrchlal si: „Jo. To jsem já.“

„Prima. Teda, vlastně chci mluvit s vaším otcem.“

„Ten tu nebydlí.“

„A víte, kde bych ho našel?“

Mladík přimhouřil oči. „Proč?“

„Mám nějaké zboží, co by ho mohlo zajímat,“ ztišil hlas Marshall. „Jestli na něj máte třebaš číslo...“

„Vodkad' ho znáte?“

„Setkal jsem se s ním v klubu Calor.“

„Jak jste se sem vůbec dostal?“

Marshall tu otázku ignoroval a vylovil z kapsy balíček s dvěma gramy pervitinu, který koupil dopoledne. „Tadyhle bych mu něco ukázal. Chápete. Mohl bych to třebaš nechat u vás, kdybyste souhlasil. Mám toho plno.“

Mládenec si protřel čelo. „No dobrý. Fajn.“ O něco tišeji: „Kolik to je? Dva gramy?“

„Správně. Dva gramy.“

Zíral na psaníčko. Deset šlehů, když bude šetřit.

Marshall zopakoval: „Máte telefon nebo tak něco? Na otce.“

Vytrhl tak chlapce ze zasnění. Podíval se ke stropu, podrbal se na krku. Na předloktí měl jizvy, pozůstatky vpichů. „Jo, jo. Moment. Hnedka.“

„Tak mi ho dejte. A já vám tohle všechno nechám.“

Zatřepal mu balíčkem před nosem. Kluk se otočil a vydal se dovnitř domu, zvláštním hopsavým krokem, občas vrazil do zdi. Marshall slyšel bouchání, klapání zásuvek, klení. Čekal. Za minutu se junior znovu objevil, v ruce útržek papíru.

„Jeho mobil. Na tom ho chytíte.“

Marshall mu hodil pervitin a odkráčel.

Vydal se teď na západ po Lomasově třídě až k fakultní nemocnici a zastavil u telefonního automatu. Zavolal na linku ochrany dětí a vylíčil jim případ chlapce a dívky, s kterými se setkal dopoledne. Svě jméno neuvedl.

Pak vytočil číslo, které mu dal mladý Rojas.

Trvalo hodnou chvíli, než to senior zvedl. „Ano?“

Marshall chvíli mlčel. Slunce ho pálilo na krku, k tomu rozpálený beton kolem a on náhle pocítil tíhu toho, co právě dává do pohybu.

Konečně řekl: „Mám nějaký zboží, co by vás možná zajímalo.“

----- T Ř I

Marshall

Dvacet minut k severu. Šedé stíny zvolna ustupovaly chladnému úsvitu a na horizontu od obzoru k obzoru vykukovala modrá obloha. Odbočil z mezistátní dálnice a podjezdem se dostal na příčnou silnici. Silniční prach vytvářel za koly auta jemné obláčky. Vpředu vpravo se vedle sebe vylouplo průčelí

několika obchodů: konzum, restaurace, železářství. Žádné zaparkované auto. Vlevo o trochu dál benzinová pumpa. Nikdo u ní a žádný pohyb kolem ní. Jak tu tak stála na té osamělé trase a bez jediného zákazníka, vypadala spíš jako svatyně klidu a pohody než jako cokoli jiného. Jako by jenom to, a nic jiného, bylo jejím účelem.

Měl ještě čtvrt nádrže, ale zastavil u jednoho stojanu a odklopil kryt nádrže. Od kasy na něho oknem netečně hleděl obsluhující mládenec a se založenýma rukama se opíral o pult. Marshall vešel dovnitř, prohodil s ním pár konverzačních vět a zaplatil benzin za čtyřicet dolarů. Zaslechl vzdálené sirény. Ozývaly se od jihu, čím dál hlasitěji, nejvíce v okamžiku, kdy se hnaly po nadjezdu, a zase se zvolna ztrácely. Dva vozy. Možná jeli za ním, ale sotva ho asi viděli.

Odšrouboval víčko nádrže, vnořil pistoli do jejího ústí a stiskl čerpací páčku. Naproti u krajnice byl telefonní automat. Z přihrádky v autě si vzal pár drobných, došel k automatu a vytočil Felixovo číslo domů.

„Jo?“ reagoval unaveně, ospale.

„To jsem já.“

„Čěče. Furt mi volá ten Cohen. Asi bys s ním měl hodit řeč.“

„Co chtěl?“

„To nevím. Do prčic, eště není ráno.“

„Myslím, že musíš na pár dní z domu,“ sdělil mu Marshall.

„Proč? Chceš přijet?“

„Ne, ale asi mě bude někdo hledat.“

„No tak ať.“

„Jenže to nejsou moc kamarádský týpci.“

Felix o tom zřejmě dumal. Chvíli mu to trvalo. „No, takže co? Mám se zdejchnout?“

„To bych ti fakt doporučoval.“ Za ním to cvaklo, jak pumpa ukončila čerpání.

„Ale proč? Co si podělal?“

„Zatím ještě nic moc. Ale něco se chystá.“

Ticho.

Marshall dodal: „Poškádlil jsem nějaké gaunery, které je lepší nedráždit. Tak by ses měl fakt radši vzdálit.“

„Ale musej poznat, že já nejsem ty.“

„To jo. Ale moc bych na to nespolehal. Je tu jisté riziko.“

„Co teda chystáš?“

„To je můj problém.“

„Něco nelegálního?“

„Ne. Ale čím míň víš, tím líp.“

„Mám se vystěhovat se vším všudy?“

„Ne, stačí, když zmizíš ty sám,“ odpověděl Marshall.

„No, krucinál. Jak myslíš, že je pravděpodobný, že by sem fakt někdo napochodoval?“

Marshall o tom zapřemýšlel. Vždycky je těžké určit míru pravděpodobnosti. „Nevím. Ale i kdyby ta vyhlídka byla jen nepatrná, je lepší se tomu vyhnout.“

Což pokládal za dobrou radu. Ze zkušenosti věděl, že nepatrné vyhlídky často vedly k patrným problémům.

„Teda, člověče. Já tu totiž mám něco, co by spíš neměl nikdo vočumovat. Myslím jako, kdyby někdo přišel.“

Marshall to prohlášení nechal chvíli dozrávat, jako by tomu chtěl přiznat váhu. V ruce měl poslední čtvrtáček. Vyhodil ho párkrát do vzduchu, jako kdyby orel nebo panna měly určit, co řekne. „A co to je?“

„No, mám tu nějaký zboží jednoho známého.“

„Aha, známého.“

„No jo. Jasně. Chápeš. Něco z toho je možná tak trochu kradený. Nebo tak něco.“

Marshallovi v kapse zazvonil mobil. O co, že je to ono skryté číslo. Nechal to spadnout do hlasové schránky. „Hele, to nejsou lidi, které by tankovalo, že tam máš pár céděček navíc.“

„Jo, jo. Vono to ale zrovna nahrávky nejsou.“

„To je fuk. Koukej pohnout, ta návštěva se může objevit co by dup.“

„Asi kdy jako?“

„Asi tak, že si sbalíš fidlátka a ztratíš se tak do půl hodiny.“

„Kurva. To vypadá docela jako průser.“

„Průser je slabý slovo,“ souhlasil důrazně Marshall. „Máš půl hodiny.“

Zavěsil. Automat na nízkém sloupku vrhal úhledný šikmý stín, hned vedle jeho vlastního. Zašel do obchodu, vyměnil dvě zbývající jednodolarky za drobné, vrátil se k autu a otevřel kufr. Pohled pro bohy: taška s falešnými vzorky, vedle ní jeho osmsetsedmdesátka. Vyndal zpoza opasku Rojasovu osmatřicítku a hodil ji vedle tašky. Trochu se umazal o víko kufru, když ho zavíral. Otřel si ruku o kalhoty, vrátil se k telefonnímu automatu a vytočil kancelář federálního šerifa na okresním soudu v Santa Fe. Cohen tam ještě nebyl, Marshall tedy požádal, aby ho propojili na jeho mobil.

Cohen to zvedl a Marshall řekl. „To jsem já.“

„Proč nejsi jakživ k zastížení?“

„No, courám sem a tam.“

„Bezva. Asi máš džob na plnej úvazek, že tě nikdy nechytinu doma.“

Marshall na to nic neřekl.

„Odkud to voláš? Takový divný číslo.“

„Z automatu.“

„Někdo tě odposlouchává?“

„Snad ne. Ale ty jsi ouřad, ty bys to měl vědět.“

Cohen se na chvíli odmlčel, a pak řekl: „Kdykoli to zkusím k tobě domů, ozve se tam nějaký Felix.“

„To je můj podnájemník.“

„No dobře. Ale já bych řekl, že když ti federálové poskytnou byt, tak v něm máš taky bydlet. Jde o tvoji bezpečnost, o tvůj život.“

„Dokážu se o sebe postarat,“ namítl Marshall.

„To si nech vytesat na náhrobek.“

Marshall mlčel.

„Asi bysme si měli spolu sednout,“ pokračoval Cohen. „Radši dřív než pozdějc. Dnes dopoledne mám čas.“

Marshall se opřel o stěnu budky a dal si záležet, aby to vyznělo přívětivě: „Nebo mi taky můžeš vlézt na záda.“

Cohen se zasmál. „Takhle by to nešlo. Musíme se sejít.“

Znělo to poměrně důrazně. V kapse mu opět zazněl mobil. Skryté číslo. Bylo mu jasné, jaký pro něj asi měli vzkaz: Jsi mrtvej muž.

Odověděl Cohenovi: „Ještě ti zavolám.“

----- ČTYŘI

Wayne Banister

Čtyřicet mil na západ od Albuquerque, na dálnici I-40, kousek jižně od rezervace Tohajiilee. Léto na spadnutí a na obloze ani mráčku, fakt by se našlo dost míst, kde by byl radši. V poledne už to bude pálit ke čtyřicítce. Peklo hadr.

Na setkání si určili polohu podle GPS. Automobil z původovny byl řádně vybaven. Vede ho to po silnici na sever od čtyřicítky. Tedy, jestli se tomu dá říkat silnice. Kola se boří do vyježděných kolejí. Sem tam zatáčka, sem tam stoupání a klesání. To je teda krajina, klidně by to mohl být Mars.

Přejel mírné návrší a dole spatřil dva vozy, zaparkované těsně za sebou: Bentley Continental coupé a Cadillac Escalade. Černý lak se poněkud ztrácí pod nánosem prachu. Dveře u řidiče v Bentleym byly otevřené. Chlápek na sedadle měl ruku zaháknutou za volant a jednu nohu venku na zemi. Druhý chlap, v tričku a sportovních tmavých brýlích, se opíral se založenýma rukama o zadní dvířka Cadillacu.

Wayne zastavil deset metrů za nimi. GPS ztratila signál. Určitě měli rušičku. Vypnul motor. Na palubní desce všechno jako na povel zhaslo. Chvíli se nic nedělo a pak ten chlápek u Cadillacu spustil ruce a vydal se k němu. Jeho styl chůze se k němu příliš nehodil: pomenší chlap a kolíbá se jako bouchač. Wayne stočil okénko. Na palubní desce se hned usadila vrstva prachu. Ten člověk položil ruku na střechu a sehnul se k Waynovi. Podpaží měl řádně propocené. Pod černými skly brýlí se vyloupila tvář zarostlá strništěm, se starými jizvami po akné. Pod trikem se na boku rýsovala pistole.

„Jak je?“ táhl z něho alkohol.

„Dobry,“ odpověděl Wayne.

„Máš kvér?“

Wayne přikývl. „Pod ramenem a u kotníku.“

„Musíš to odložit, když chceš mluvit s panem Frazerem.“

Pokynul mu, aby vystoupil z vozu. „Pomalů vylez a já si to od tebe vezmu.“

Wayne poslechl. Chlápek ho osahal a vyndal mu z ramenního pouzdra SIG, pak se sehnul a vyndal mu z pouzdra u kotníku dvaadvacítku. Kousek ustoupil, namířil SIG na Cadillac.

„Pěkně kvér. Dobrě balanc.“

„Jo.“

Otevřel zadní dvířka jeho vypůjčeného vozu a hodil zbraně na sedadlo. „Pistole, to je moje. Nemusíš řešit, kde máš koutek, když jde do tuhého.“

Usmál se, jako že všechny jeho ‚tuhé‘ chvíle byly opravdu tuhé. Blýsknul zlatými jedničkami. Wayne nereagoval. Chlap ukázal na Bentleye. „Obejdi to k místu spolujezdce.“

Wayne prošel kolem předku coupé. Chlápek na místě řidiče jako by si ho ani nevšiml. Nohavici měl vyhrnutou nad ponožku a odhaloval proužek kůže.

Wayne otevřel dveře u spolujezdce, sedl si a zase zavřel. Kvůli otevřeným dveřím u řidiče se ozývalo výstražné upozornění, ale ten člověk si toho zjevně nevšiml. *Cink, cink, cink, cink*. Wayne se divil, proč nezavře, nepřipoutá se a nepustí si klimatizaci.

„Tak vy jste ten Muž z Dallasu,“ začal řidič.

„Jo, říká se mi tak.“

Chlap přikývl, jako by si to jméno poměřoval. Vnitřek auta byl luxusní: béžové kožené potahy, omamná vůně kůže. „To jméno se mi líbí. Má něco do sebe, že?“

Jemně luskal prsty: „Muž z Dallasu, Muž z Dallasu.“ Neměl zdejší přízvuk.

Wayne neodpovídal. *Cink, cink, cink, cink...*

Pak ho muž za volantem vyzval: „Můžete mi říkat pane Frazere.“

„Dobře.“

Usmál se a zakýval na něj palcem. „Psina, že jo? Vy čističi si tak dáváte záležet na utajení. A teď se tady předvádíte v takovémhle kvádru, v tomhle vedru?“

„To samý bych moh říct o vás.“

Frazer se zasmál. „Jo. Jenže já řídím vznešeněj vůz značky Bentley. Vo to kráčí. Lidi viděj auto a chlapa ve vobleku a řeknou si – ten nejni zdejší.“

„Lidi, co nejsou zdejší, jsou celkem běžná věc.“

Frazer pokrčil rameny. „No jo, dobře.“

Přejel rukou po volantu a ukázal ven z okna. „Doufám, že se vám tohle místo dost líbí. Máme vedle v autě všechny druhy rušiček, tak nás nikdo nemůže vodposlouchávat. Teda já vám řeknu, stojí to všechno za hovno. Před takovejma třiceti lety se v tomhle státě se zákonem ještě tak nemazali. Teď vás sledujou na každým kroku. Odposlech telefonů, satelity, všechno možný. Jde to všechno do prdele, nemám pravdu, Chino? Občanský svobody, spravedlnost, no má poklona.“

Chlap u Cadillacu přitakal. „Ano, pane Frazere.“

Frazer sám sobě přikývl, jako by právě pronesl bůhvíjaké moudro. Vypadal tak skoro na šedesát. Šedé vlasy, vpředu už vesele ustupující, měl sčesané dozadu. Mocný knír do obloučku spadal kolem koutků k tlustému krku. Aby mu dopřál pohodlí, měl rozepnutý horní knoflíček u košile. Pod sakem měl kožené řemení, z kterého čouhala pažba revolveru. Nejspíš třístapěťasedmdesátka.

„Máte pro mě nákou práci?“ zeptal se Wayne.

Frazer se na něj podíval. Slunce bylo stále ještě nízko a na holé zemi kolem nich se rozprostíraly stíny okolních kopců. *Cink, cink, cink, cink.* „Podle jména asi nejste z Texasu. A podle přízvuku bych hádal na východní pobřeží. New York nebo tak někde.“

„No, nejsem odsud.“

„A kam patříte? Oddíl zvláštního nasazení, nebo tak něco?“

„Přesně to říct nemůžu. Jde o bezpečnostní akce.“

Frazer to odmávl. „No nic, byl jsem zvědavěj. Jen si myslím, kdybyste stál za prd, tak bych se o vás nedoslechl. Nebo možná jo, ale nebyl byste tu,“ a zasmál se.

Wayne neodpovídal. V prachu na předním skle byly vymýčeny oblouky od stěračů.

Frazer si setřel smítko s klopý a nasadil vážný tón. Šel k věci. „Potřebuju nabourat konkurenční akci.“

„Dobrá.“

Chvilka ticha. *Cink, cink, cink, cink...*

„Zlikvidovat nebo jen varovat?“ chtěl si Wayne upřesnit.

„Zlikvidovat. Jako že do mrtva.“

„Tak jo. Kolik jich má bejt na mušce?“

Frazer se zamyslel. „Vlastně nevím. Záleží na okolnostech.“

Wayne čekal.

„Koukněte, jde o to, že chci trochu rozšířit svůj akční rádius. Vyexpedovat nějaký zboží do New Yorku.“

„A někdo vám v tom překáží.“

„Jo, správně. A nejde vo moc zdvořilý jednání. Přišel jsem vo zboží, přišel jsem vo lidi. Rozčtvrtili je. A když říkám rozčtvrtili, myslím tím... no, však vy víte.“

A naznačil nahazování motorové pily.

„Dva chlapy mi poslali rozebraný na kousky. Přinesl jsem vám fotky, pěkná sračka. Dneska si kdekdo dovolí takovouhle řezničinu. Jako by mě chtěli vyděsit, abych si našel jinou práci. K smíchu. Děláám to třicet let.“

Přešel si knír a podíval se do zpětného zrcátka. Chino se procházel dokola kolem aut proti směru hodinových ručiček. „Je to fakt do prdele ňáký divoký.“

„Tak za kým mám jít?“ zeptal se Wayne.

„Mám jen nejistý hlášky.“

„Hlášky postačí.“

Frazer se rozhlédl otevřenými dveřmi. „Taky se šířej různý drby. Prej je vede někdo, kdo si říká Patriarcha. Pan Patriarcha nebo tak podobně, já nevím. Je to nějakěj chytřej systém přes internet, takže má všechno pod kontrolou, ale sám je ve

stínu, pěkně dál vod špinavý práce. Jeden můj známej si myslí, že bude mladej, dvacet, pětadvacet. No představte si to. Něakej zsranej fakan vede akci, kde mu běhaj po vokolí chlapí s posranejma motorovkama. Taková drzost. No k podělení.

„Takže chcete, aby šel i on?“

„Jasně. Chci, aby šli všichni. Ty pěšáci, co se mi pletou na ulici pod nohy, a pak každej, kdo se k tomu přimotal. Dyt' je to děs. Mně z toho stoupá tlak snad vo padesát čárek, na mou duši. Snad abych si ho měřil tlakoměrem na pneumatiky.“

Wayne na to nereagoval.

„Hele,“ pokračoval Frazer, „já nechci, aby z toho byla bůhvíjaká krvavá msta, spousta mrtvejch a tak. Pro mě je to kšeft, nic jinýho. Nežádám, aby mi za to někdo zaplatil, aby se omlouval a tak. Já jenom chci, aby mi šli z cesty, protože jinak mě to stojí moc peněz.“

Cink, cink, cink, cink... Právě je míjel Chino, vpravo od Wayna.

„Budem si muset promluvit o mým honoráři,“ ozval se Wayne.

„Jak to?“

Chino právě míjel předek vozu. *Cink, cink, cink, cink...*

„Normálně si účtuju jednotlivou akci. Jenomže tady jde o širší záležitost, budu muset hodně čmuchar, zabere to asi dost času. Musím to ještě zvážit.“

„No dobře.“

„Záleží na tom, jaký má krytí. Jestli má ten šéfík fakt dobrý utajení, nebude jednoduchý ho vyšťárat.“

„No jo, fajn. Čím dřív, tím líp, že jo. Jsou tady ztráty.“

Frazer se odmlčel a podíval se ven z okna. Rty mírně stažené, jako by pečlivě volil slova. „Vypadá to, že to je hotovej řezník a že má svý přesný plány, takže by bylo dobrý narušit mu je, aby si nemyslel, že má proti sobě ňáký vořezávátka. Chápete?“

Chino se točil na levou stranu. *Cink, cink, cink, cink...*

„Jo, chápu,“ přitakal Wayne.

„Takže je tohle něco, co byste pro mě moh udělat?“

„Normálně bych moh.“

Frazer na něj pohlédl. „Ale?“

Chino se blížil k otevřeným dveřím.

„Je tu jistěj konflikt zájmů.“

„Jakej?“

Cink, cink, cink, cink...

Wayne napřáhl levou ruku, prudce přitiskl Frazera k sedačce, pravou rukou mu vytáhl zpod saka revolver, namířil na China a dvakrát zmáčkl kohoutek. Dvojitý výstřel. V uzavřeném prostoru auta zahřměl děsivě. Frazer strnul, zavřel oči, zbledl a mezi výstřely neslyšně vyhekl.

Chino schytl obě rány. Zastavil se uprostřed kroku. Bez-mocně se skácel. Wayne ten pád klidně sledoval a vystřelil potřetí, do hlavy.

Stříkanec krve, žuchnutí o zem, vějíř prachu kolem. Wayne vydechl, narovnal se a opřel se do sedadla. Kožený potah lehce zavrzal. Položil si pistoli na stehno. Kolt Python, ráže .357 Magnum. Z hlavně se kouřilo.

Cink, cink, cink, cink...

Frazer se pořád ještě tisknul k svému sedadlu, šok ho tam doslova přimrazil. Odvrátil obličej od toho úděsného pohledu, tvář přitiskl k opěrce hlavy. Zvedl ruce, s prsty ohnutými jako pařáty, v jakémisi zoufalém pokusu o odvrácení nejhorsího.

Wayne čekal.

Frazer se postupně vzpamatovával. Spustil ruce a podíval se dopředu. Vracel se mu dech, v obličejí byl bledší než prve. Přejel si rukávem ústa a odvážil se pohlédnout ven z vozu. Jeho gorila tam ležela jako nešťastná hromádka masa a kostí. Jediným pohybem byla vytékající krev.

„Ježíši. Vy jste ho zabil.“

„Zabil.“

Wayne klidně seděl a Frazer nejspíš uvažoval, jakou další šílenost chystá.

„Jak jsem říkal,“ pokračoval Wayne, „konflikt zájmů. Kdybyste se byl ozval před půl rokem, mohlo to být jinak. Propásl jste svou šanci.“

„Pracujete pro něj?“

„Příležitostně, jako externista.“

Cink, cink, cink, cink...

„Tak co teď?“

Skleslý tón naznačoval, že ví, jak to musí dopadnout.

„Jedno nebo druhý. Buď natáhneš brka ty, nebo já,“ usmál se Wayne. „A pak půjdeme každý po svém.“

„Ježíši.“

„Chinovi moc nepomohl. Pochybuju, že pomůže tobě.“

„Prosím. Můžeme se nějak dohodnout.“

Takové řečičky už slyšel. „Přišel jsi s pistolí, přišel jsi s ozbrojeným hlídačem. S násilným zakončením jsi zjevně počítal.“

Frazer neodpověděl.

„Nedělej si vrásky, nejde o nic překvapivého, nějak takhle jsi musel skončit,“ Wayne pokynul volnou rukou. „Detaily nejsou důležité: že je to tenhle auták. Chino. Já.“

Frazer neodpovídal. Rty měl pootevřené, v koutku šňůrku sliny.

„Tak nebo tak,“ pokračoval Wayne, „fakt je, že tady došlo k něčemu, co už se mělo stát dávno. Zvolil sis tenhle život, jednou tě to dohoní. To je celkem jasný.“

Frazer mlčel. Wayne mohl vidět, jak mu buší tep.

„Nějaká poslední slova?“

Žádná odpověď. Oči zavřené. Divné, propást příležitost dát nějakou formu svým posledním okamžikům. I když mlčení je samozřejmě také volba.

Wayne zvedl pistolí. V autě čpěl střelný prach. Jak pofukoval větřík, Chinovo tričko se mírně nadouvalo. Stiskl spoušť.

Vracel se po čtyřicítce zpátky k východu. Byl klidný. Jen měl na košili pár krvavých fleků a na ruku lehký zápach střelného prachu. Zapnul si rádio. Úspěšně přehlušilo cinkání v uších.

Dojel k západnímu okraji města, kde už čtyřicítka přešla v Coronadovu třídu. Zastavil u první pumpy, kterou potkal, a u stojanu na ruční mytí pronajaté auto opláchl. Bylo to

bezpečnější než vjet do myčky a nechat se sejmout kamerou u výjezdu při placení. Stál tam celý fascinovaný, jak pozoroval vodu, stékající se střechy v roztodivných čůrcích přes zaprášená okna. Důkaz o jeho ranní vyjízdě se rozpouštěl.

U nohou mu kolotaly hnědavé vodní splašky. Namířil na ně hadicí, dokud se asfalt kolem nevyčistil, pak hadici pečlivě stočil a zavěsil ji do držáku. Zařadil se zpět do provozu a po dvacetiminutové jízdě se blížil ke svému motelu, ležícímu jižně od dálnice. Pošmourné nízké domky všude kolem a v dáli modravé kontury pohoří Sandia Mountains, lemuujícího město.

Zastavil před svým pokojem, vystoupil, z kufru vyndal tašku se zbraněmi a vešel dovnitř. Zamkl za sebou. Bylo tam příjemně, klimatizace jela na plné obrátky. Chladný vír se točil jako vítr v bedně. Odložil tašku na postel pod oknem. Tyhle přechody mu vždycky připadaly zvláštní. V jedné chvíli střílečka a krev. V další pokojný, obyčejný život se svými každodenními projevy: pokřikování dětí v bazénu. *Program TV*. V sousedství restaurace s nabídkou hotových jídel i minutek. Prosíme, vyklidte pokoj dopoledne do deseti hodin. Nedělal mu však potíže přesouvat se z jednoho světa do druhého.

Z tašky s pistolemi vyndal plastický pytel na odpadky a odešel s ním do koupelny. Svlékl se, stáhl ponožky a zakrácené části oděvu, nastrkal je, včetně bot, do pytle a ten stáhl provázkem. Pak se osprchoval, utřel se, oblékl do čistých šatů a usedl na postel. Z tašky vyndal pistoli SIG, vložil ji do pouzdra za opaskem, pouzdro zapnul a přetáhl přes něj košili, poté vzal svůj modrý telefon a vyťukal číslo.

Trojí zazvonění a přímá otázka: „Tak co pan Frazer?“

Wayne si prohrábl vlasy, dosud vlhké po sprchování. „Dobrý. Teda momentálně už ne tak dobrý, ale byla to pravda, chtěl se dostat na newyorský trh. Chtěl, abych mu pomohl zmenšit tamní konkurenci.“

„Aha.“

„Uváděl tě jako svého protivníka.“

„Jménem nebo přezdívkou?“

„Říkal ti ‚Patriarcha‘.“